

РЕШЕНИЕ

№ 17015

гр. София, 04.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в
публично заседание на 26.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **8081** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 38, ал. 8 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).
Образувано е по жалба на М. К. И., от [населено място] срещу Решение № ППН-02-216, издадено на 13.02.2025 г. от Комисия за защита на личните данни (КЗЛД), с което:

1./ на основание чл. 83, § 5, б. „д“ във връзка с нарушение на чл. 58, § 1, букви „д“ и „е“ и съгласно чл. 58, § 2, б. „и“ от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. (Регламента), на жалбоподателя е наложено административно наказание – глоба, в размер на 2000 /две хиляди/ лв. в качеството му на администратор на лични данни, за пълен отказ от съдействие, изразяващ се в непредоставяне на достъп до всички помещения на администратора, вкл. до всяко оборудване и средство за обработване на данни по отношение на изградената от него система за видеонаблюдение на адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] включваща 2 бр. външни видеокамери и

2./ на основание чл. 58, § 2, б. „г“ на жалбоподателя е разпоредено да преустанови видеонаблюдението на публични площи около жилищната сграда (улица, междублоково пространство и обособен паркинг) чрез демонтиране на двата броя външни видеокамери (Камера № 1 и Камера № 2).

Жалбата се поддържа в съдебно заседание от процесуалния представител на жалбоподателя адв. М. М.. Излага подробни аргументи за отмяна на оспореното решение и в представените по делото писмени бележки. Моли съда да остави без уважение направеното от КЗЛД искане от 12.08.2025 г. за прекратяване на производството по делото поради недопустимост на жалбата на основание чл. 159, т. 5 от АПК. Навежда доводи, че оспореният административен акт подлежи на съдебен

контрол, тъй като процесното решение не е надлежно връчено, респ. не са изчерпани възможностите за уведомяване по чл. 18а, ал. 8 и ал. 9 от АПК. Твърди, че датата на уведомяването за решението на Комисията от 13.02.2025 г. е на 10.07.2025 г., когато жалбоподателят е получил препис от същото, изпратен въз основа на негово искане до КЗЛД от 25.06.2025 г. Счита, че Комисията е провела повърхностна и незадълбочена проверка, която излиза с незаконосъобразни констатации предвид факта, че цитираните камери не произвеждат картина и звук, а са поставени превантивно за заблуда на крадци. Иска се отмяна на оспорения акт като неправилен, незаконосъобразен и необоснован, поради неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби. Претендират се разноски.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни, редовно призована, чрез процесуалния си представител юрк. П., в съдебно заседание и в представеното становище по делото, излага подробни аргументи за отхвърляне на жалбата. Моли съда да се произнесе с решение, с което да потвърди издадения административния акт като законосъобразен и правилен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - София – град, след като обсъди събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

От представените по делото доказателства се установява, че производството пред КЗЛД е започнало с получено на 05.04.2024 г. Писмо с рег. № ППН-02-216, препратено по компетентност от ОЗ РУ - СДВР към МВР, относно тяхна преписка № 227000-11805/2023 г., образувана във връзка с подаден сигнал от гражданин до контактен център при Столична община, съдържащ твърдения за поставен силов кабел до дърво и електрическо табло, което охранява камери за видеонаблюдение на адрес: [населено място],[жк], бл. 81. В хода на извършена от страна на ОЗ РУ-СДВР проверка било установено, че М. К. И. с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] е изградил система за видеонаблюдение на горепосочения адрес, като посредством кабел са запазени 2 бр. видеокамери, монтирани на фасадата на блока и на ствола на дърво, разположено в непосредствена близост до същия блок. Посочено е, че камерите са насочени към обществено място, улица, паркинг и междублоково пространство между бл. 81 и бл. 82 в[жк].

Със Заповед № РД-15-170/22.04.2024 г. на председателя на КЗЛД е назначена проверка на място с оглед установяване на факти и обстоятелства от значение за случая.

С Писмо, изх. № ППН-02-216#1 от 22.04.2024 г. на адреса на И. е изпратено уведомление за назначената проверка с приложен въпросник за проверка с предмет видеонаблюдение - Приложение № 2 към Инструкция за практическото осъществяване на надзорната дейност на КЗЛД. В уведомлението са посочени начинът и срокът за връщане на отговорите, както и служебни телефони и електронни адреси за получаване на допълнителна информация от служителите на Комисията. С оглед улесняване на комуникацията, на И. са изискани телефонен номер и/или електронен адрес за кореспонденция. Видно от приложеното по делото известие за доставяне, писмото е върнато в цялост в КЗЛД на 14.05.2024 г.

Проверката на място е открита на 19.07.2024 г. на адреса, посочен в сигнала, където се намирала 10-етажна многофамилна жилищна сграда в режим на ЕС. На място бил извършен външен оглед на проверявания обект като било констатирано наличие на монтирани 2 бр. външни видеокамери. Една от камерите била монтирана на ствола на дърво, разположено в непосредствена близост до бл. 81 и насочена към публични площи - улица пред сградата, междублоково пространство и обособен паркинг. Втората камера била монтирана на дограмата на прозореца на ет. 4 в обитавания от И. апартамент и била насочена към пространството пред блока и обособения паркинг. Проверяващите констатирани, че от местоположението на монтираните видеокамери

можело да се направи извод, че в обхвата на видеонаблюдение/видеозаснемане попадат публични площи - улица пред сградата, междублоково пространство и обособен паркинг, като по този начин се обработват лични данни на следните категории физически лица: собственици/живущи; посетители в ЕС и случайно преминаващи пред сградата лица. Екипът направил безуспешни опити да се свърже с И. посредством неколкочакватни позвънявания на входната врата на ап. 15. С оглед на това, проверяващите поставили уведомление на входната врата с указан 3-дневен срок за връзка с екипа за насрочване на дата и час за извършване на проверката. По време на огледа, съсед на И. предоставил негов телефонен номер, за което било направено графично изображение, приложено към съставения на място констативен протокол (л. 42).

На 27.09.2024 г. бил проведен телефонен разговор с И., с оглед съгласуване на дата и час за посещение на проверяващия екип и откриване на проверката на място, за който бил изготвен протокол с рег. № ППН-02-216#2/27.09.2024 г. В него е посочено, че на И. са разяснени задачата на проверката, правомощията на КЗЛД и последствията след отказ от съдействие на проверяващия екип за изпълнение на контролните й правомощия. В проведения разговор И. заявил, че ще проведе консултация с адвокат, след което ще се свърже с проверяващия екип за насрочване на конкретни дата и час за извършване на проверката на място.

На 08.10.2024 г., 09.10.2024 г. и 10.10.2024 г., видно от приложения в преписката протокол с рег. № ППН-02-216#3/10.10.2024 г., са извършени поредни позвънявания към лицето от страна на проверяващия екип, но същите отново били неуспешни.

На 14.10.2024 г. проверяващият екип посетил адреса, направил няколко позвънявания на входната врата на ап. 15, на които никой не отворил. Поставени били 2 бр. уведомления (на вратата на ап. 15 и на входната врата на вх. 1. бл. 81) с указани конкретни дата и час (16.10.2024 г., 11:00 ч.) за извършване на проверката на място, за което е съставен констативен протокол (л. 50). Към протокола са приложени графични изображения на поставените уведомления, местоположението на монтираните видеокамери и проверявания обета. Местоположението на видеокамерите било идентично на това, констатирано при предходното посещение на 19.07.2024 г.

На 16.10.2024 г. проверяващият екип отново посетил адреса. При направените опити за връзка на мобилния телефона на И., същият не отговорил. Към съставения на място констативен протокол (л. 56) е приложено графично изображение на служебния мобилен телефон, от който са извършени позвъняванията, с видим час 10:42 ч., 11:02 ч. и 11:04 ч. Констатирано е, че няма промяна в местоположението на монтираните предходните посещения на адреса, както и че в близост на монтираните видеокамери нямало поставени информационни табели, предупреждаващи за извършвано видеонаблюдение.

Междувременно в деловодството на КЗЛД постъпват нови три сигнала с идентичен предмет, които са присъединени към процесната проверка, а именно: писмо с вх. № ППН-02-164 от 14.03.2024 г., препратено по компетентност от р-н „К. поляна“ – СО по постъпил сигнал с подател П. П.; писмо до КЗЛД с вх. № ППН-02-164#2 от 19.06.2024 г. отново с подател П. П. и писмо с вх. № ППН-01-875 от 27.08.2024 г. с подател Ц. Г. Г.. Тези писма не се съдържат в представената по настоящото дело преписка.

Въз основа на направените констатации по време на проверката, КЗЛД е приела че извършеното наблюдение, обхващащо публични места, не следва да се счита за дейност, която е „лична и домашна“ и същото надхвърля целите за които е изградено, а именно - защита на имуществената неприкосновеност.

Комисията е приела, че с поведението си жалбоподателят е нарушил разпоредбите на чл. 58, §1, б. „д“ и „е“ от Регламента и на чл. 12а, ал. 1 от Закон за защита на личните данни (ЗЗЛ), което е основание за налагане на глоба по чл. 58, §2, б. „и“ в качеството му на администратор на лични

данни, както и за разпореждане по чл. 58, §2, б. „г“ за преустановяване на видеонаблюдението чрез демонтиране на двата броя външни видеокамери. Поради това, на проведено заседание на комисията на 22 януари 2025 г., въз основа на приетия доклад на Дирекция „Правни производства и надзор“, бил предложен проект на решение за предприемане на съответните мерки по горесцитираните разпоредби. Предложеният проект бил приет с 4 гласа, като нямало гласуващи против.

На 13.02.2025 г. било издадено процесното Решение № ППН-02-216/2025. Същото е изпратено по поща до М. И. на адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] на 14.02.2025 г. Видно от приложената по делото обратната разписка ИД PS1113106LAE3 (л. 31), решението се връща в КЗЛД като „непотърсено“ на 11.03.2025 г.

Поради това, на основание чл. 18а, ал. 9 от АПК, на 21.03.2025 г. е залепено Уведомление с изх. № ППН-02-216(24)#9/18.03.2025 г. на входната врата на горепосочения адрес (л. 27). Срокът за получаването на решението е изтекъл на 28.03.2025 г. От 29.03.2025 г. започнал да тече 14-дневен срок за обжалване. Видно от документите по преписката, жалбоподателят не го е сторил, поради което органът е приел, че на 12.04.2025 г., решението е влязло в сила.

На 24.04.2025 г. КЗЛД е изпратила до И. писмо с изх. № ППН-02- 216(24)#11/24.04.2025 г., с което е изисквала доказателства за изпълнение на издаденото срещу него решение. Видно от приложеното по делото известие за доставяне ИД PS1113106UDWX (л. 22), писмото отново се връща като „непотърсено“ на 19.05.2025 г.

Следва изпращане на покана за доброволно изпълнение на 28.04.2025 г., като видно от приложеното по делото известие за доставяне ИД PS1113106UEEG поканата също се връща, като „непотърсена“ на 22.05.2025 г. (л.20). Предприети са действия за принудително събиране на наложената от КЗЛД глоба, като всички документи по преписка ППН-02- 216/05.04.2024 г. са изпратени на НАП за образуване на изпълнително производство.

На 25.06.2025 г., с писмо с вх. № ППН-02-216#13(24), И. е поискал да му бъде предоставено издаденото срещу него и влязло в сила решение № ППН-02-216/13.02.2025 г. на КЗЛД. Копие от решението му е изпратено по поща с писмо с изх. № ППН-02-216(24)/2025#14 на 03.07.2025 г. Видно от приложеното по делото известие за доставяне ИД PS1113107BCQ8, същото е получено на 10.07.2025 г. (л. 15)

На 22.07.2025 г. в съда е постъпила жалба с вх. № 18528 от М. И. чрез адв. М. срещу процесното решение.

Междувременно, на 04.09.2025 г., процесуалният представител на жалбоподателя подал пред КЗЛД искане с вх. № ППН-02-216#19(24) за възобновяване на производството по издаване на решението – предмет на настоящото дело.

В писмо-отговор с изх. № ППН-02-216(24)#20 от 12.09.2025 г., КЗЛД уведомила искателя, че не са установени нови обстоятелства и доказателства, които да послужат като правно основание за възобновяване на производството по издаване на индивидуалния административен акт.

Срещу това писмо на 02.10.2025 г. в КЗЛД е подадена жалба с рег. № ППН-02-216#21(24) от адв. М., като същата е изпратена от ответника по настоящото дело на 27.10.2025 г. Съдът е приел, че втората жалба е неотнормима към предмета на спора. Обжалваното писмо-отговор от КЗЛД има уведомителен характер и не рефлектира неблагоприятно върху правната сфера на жалбоподателя, нито преклудира възможността за упражняване на правата в производството по чл. 99 и следващите от АПК (в случай, че има основание за това).

По време на проведеното по делото открито заседание са разпитани свидетелите Б. В. К. и Б. С. С., с чиито обяснения се установиха следните факти: жалбоподателят М. И. живее в[жк]в блока над тунела за[жк]. Пред блока има паркинг. Има и поставени камери (една на балкона и една на

дървото), които не функционират, тъй като през 2023 г. от полицията са го предупредили да ги отстрани. Към камерите няма захранване, към настоящия момент те са „бутафорни“ (не работят), като са поставени само корпуси и един висящ кабел на дървото на височина от около 2,5 м. от земята, който също не е захранен. Свидетелят К. уточнява, че се включва, само когато си ползват прахосмукачките при почистване на колите. Свидетелят С., дава сведение, че корпусите на камерите ги е предоставил лично на жалбоподателя през 2023 г. (не е сигурен за месеца, било е топло), тъй като фирмата му се занимава с монтаж на СОТ, охранителни системи и камери. Камерите (две на брой) били за изхвърляне, защото не функционирали, поради което свидетелят не му ги е продал, а ги е подарил на жалбоподателя за да ползва корпусите им.

Съдът намира обясненията на свидетелите за логични, непротиворечиви и лишени от елементи на заинтересованост, поради което следва да бъдат кредитирани.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в 14-дневния преклузивен срок (от приложената на л. 15 обратна разписка е видно, че жалбоподателят е уведомен на 10.07.2025 г., а жалбата срещу решението е постъпила в съда на 22.07.2025 г.), от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Приложимата към процесния казус нормативна уредба се съдържа в Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г., относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Регламента/, пряко приложим в държавите членки, считано от 25.05.2018 г., както и в ЗЗЛД.

В ЗЗЛД са уредени две отделни производства за налагане на предвидените в Глава осма от същия закон административни наказания, а именно: 1./ в хипотезата чл. 12 от ЗЗЛД административните наказания „глоба“ и „имуществена санкция“ се налагат в производство по реда на ЗАНН, при което председателя на Комисията за защита на личните данни е компетентния орган за издаване на съответните наказателни постановления и 2./ в хипотезата на чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД, при което КЗЛД, действаща като колективен орган - особена юрисдикция, се произнася с един акт /решение/, като има правомощия да даде задължителни предписания, да определи срок за отстраняване на нарушението, и да наложи административно наказание. В този случай производството се развива по АПК, по който ред подлежи на обжалване решението на комисията (чл. 38, ал. 8 от ЗЗЛД). Видно е, че при тази уредба, законодателят е предвидил изключение от уреденото в ЗАНН производство по налагане на административни наказания, като е предоставил възможност на колективния административен орган – КЗЛД, да налага административни наказания в производство по реда на АПК (в т. вр. виж Решение № 14115/22.10.2019 г. по адм. дело № 3252/2018 г. на ВАС, V отд.).

Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД, Комисията за защита на личните данни е постоянно действащ независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламента и на ЗЗЛД. Комисията изпълнява задачите, вменени ѝ по смисъла на чл. 57 от Регламента, като производството по жалби срещу актове или действия на администратор на лични данни е регламентирано в **чл. 38 и сл. от ЗЗЛД**, съответно в Глава IV, Раздел II от **Правилника за дейността на комисията за защита на личните данни и нейната администрация** /Правилника/. КЗЛД разполага с определена оперативна самостоятелност, като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл. 58,

§ 2 от Регламента да упражни.

В настоящата хипотеза административното производство пред комисията е започнало по подаден сигнал на субект на данни, а именно - от гражданин до контактен център при Столична община, препратен по компетентност в КЗЛД от 03 РУ - СДВР към МВР. След като административното производство е започнало по сигнал на трето лице - субект на данни, приложим е редът по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД. Съгласно разпоредбата на **чл. 38, ал. 3** ЗЗЛД, при подадена до КЗЛД жалба от субектът на данни, който счита, че са нарушени правата му по **Регламента** и по ЗЗЛД, комисията се произнася с решение, като може да приложи мерките по **чл. 58, § 2, букви "а" - "з" и "й" от Регламента** или по **чл. 80, ал. 1, т. 3, 4 и 5** и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с **чл. 83 от Регламента**, както и по Глава девета. Следователно, когато комисията е сезирана от лице, считащо, че са нарушени правата му по ЗЗЛД, като е осъществен неправомерен достъп до негови лични данни, то в нейните правомощия е да се произнесе с решение, което подлежи на оспорване пред административния съд. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. На основание **чл. 9, ал. 4 във вр. с ал. 3 от ЗЗЛД**, решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. Съгласно **чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД**, комисията е колегиален орган, който се състои от председател и 4-ма членове. След като изрично не е посочен вида на мнозинството, се приема, че то е обикновено, а не квалифицирано. Правилата за кворума и мнозинството са изложени в **чл. 8, ал. 6 и ал. 7 от Правилника**. Заседанията на комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав. Комисията взема решения чрез явно гласуване с мнозинство от три гласа. На проведеното заседание на КЗЛД, когато е взето оспореното в настоящото съдебно производство решение, са присъствали трима от членовете на комисията или 50% плюс един от състава на комисията и председателят. Решението е прието с мнозинство. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице отменителното основание по **чл. 146, т. 1 от АПК**.

На следващо място, административният акт е издаден в предвидената от законодателя писмена форма в съответствие с чл. 59 от АПК, съдържащ фактически и правни основания за издаването му, както и задължителните реквизити по ал. 2 от същата разпоредба, като: наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, дата на издаване, подписи на лицата, участвали в производството. Предвид това, съдът намира, че не е налице отменителното основание и по **чл. 146, т. 2 от АПК**.

Същевременно обаче съдът приема, че в хода на производството са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила /**чл. 146, т. 3 от АПК**/. Действително се установява, че на нито една от трите дати, на които са осъществени посещения от проверяващия екип, а именно на 19.07.2024 г.; 14.10.2024 г. и 16.10.2024 г., не е осигурен достъп до жилището от М. К. И.. Няма спор и че на 27.09.2024 г. същият е заявил в телефонен разговор, че ще проведе консултация с адвокат, след което ще се свърже с проверяващия екип за насрочване на конкретни дата и час за извършване на проверката на място. По делото обаче не са налични категорични доказателства, че на всички дати, когато са осъществени посещенията санкционираното лице е било надлежно уведомено. За датата 27.09.2024 г. такова доказателство е съставения протокол с рег. № ППН-02-216#2/27.09.2024 г. за проведения телефонен разговор, в който е посочено, че на И. са разяснени задачата на проверката, правомощията на КЗЛД и последствията след отказ от съдействие на проверяващия екип. С оглед на липсата на категорични доказателства за уведомяване относно осъществяване на проверка на посочените дати, не може да се приеме за установено, че противоправно същият е отказал достъп до имота.

Предвид горното, няма как да се направи категоричен извод, че с поведението си на 19.07.2024 г., 14.10.2024 г. и 16.10.2024 г. И. е възпрепятствал осъществяването на проверка, независимо че служители на КЗЛД са осъществили посещение на място и не са успели да получат достъп до имота - собственост на жалбоподателя. Доказателствената тежест за тези обстоятелства е на КЗЛД, като не може да се приеме от доказателствата по делото, че има осъществено пълно доказване на тези факти от ответника по делото. Липсват доказателства в преписката жалбоподателят да е бил запознат и с изготвените констативни актове от извършените на място посещения на проверяващия екип, за които се приема, че той е станал причина с поведението си да не се установи пълната фактическа обстановка по назначената проверка. Дори да се приеме, че не е следвало И. да бъде запознат с тези констативни актове, то необходимо е да се отчете, че в проведеното заседание на комисията на 22 януари 2025 г., е разгледана жалбата по същество, конституирани са страни и е наложена санкция, без обаче за това заседание на комисията да се призовават страните в производството. От представения по делото протокол (л. 13) не се установява дали на това заседание са били призовани жалбоподателят и подателите на сигналите. В т. 4 от раздел „Е“ (Доклади) е посочено единствено, че за присъединяването на постъпилите в КЗЛД сигнали с идентичен предмет от П. П. и Ц. Г. Г., подателите им следва да бъдат уведомени за приетото решение. Това от своя страна е ограничило правото на защита на санкционирания. КЗЛД, при упражняване на правомощието си по чл. 38, ал. 3 ЗЗЛД, включително и когато налага глоби и имуществени санкции, действа като колегиален независим надзорен орган. Процедурата, по която се упражняват правомощията на комисията се различава от тази по ЗАНН именно с пряко участие на всички заинтересовани страни, включително и пострадалия. (в т. вр. виж Решение № 2052/28.02.2025 г. по адм. дело № 6854/2024 г. на ВАС, V отд.). Поради това, настоящия съдебен състав приема, че правото на защита на санкционираното лице е нарушено поради причини, които ограничават възможността му да упражнява ефективно своето право на защита. На първо място, поради ненадлежащото уведомяване на И. за извършените проверки на място, същият не е своевременно или надлежно информиран за извършените действия и не е имал възможност да защити своите интереси. На следващо място, санкционираното лице не е призовано за заседание на комисията, което е довело до още едно сериозно нарушение на правото му на защита. Липсата на призоваване за участие в заседанията на комисията е лишило жалбоподателя от възможността да присъства, да излага доводи по доказателствата срещу него, както и да организира активно защитата си.

Останало е неизяснено в хода на административното производство дали видеокамерите, монтирани на фасадата на блока и на ствола на дървото, разположено в непосредствена близост до същия блок, са осъществявали реално видеонаблюдение. В този смисъл и за пълнота на изложеното, следва да бъдат направени следните уточнения: според **чл. 4, § 1 от Регламента** "лични данни" означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано ("субект на данни"). Физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице. Съгласно **чл. 4, § 2 от Регламента** "обработване" означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който

данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване. Визираните норми обосновават извод, че видеонаблюдението безспорно представлява обработване на лични данни, когато се извършва чрез запис на технически средства за видеонаблюдение, който се съхранява. Съдържащата се във видеозаписите от средствата за наблюдение информация за физическото лице, съставляваща негов образ, попада в понятието лични данни, доколкото позволява неговото идентифициране. Събирането и съхраняването на тези данни също съставлява обработване на лични данни съгласно чл. 4, § 2 от Регламента.

В атакуваното решение е прието, че на мястото на нарушението е изградена система за видеонаблюдение, състояща се от 2 /два/ броя камери, насочени за видеонаблюдение към публични площи около жилищната сграда - улица, обособен паркинг и междублоково пространство между бл. 81 и бл. 82 в[жк], като обаче не е установено те действително да са свързани към електрическата мрежа, т.е. да са функционирали и по този начин да са осъществявали обработване на лични данни. Следователно, не става ясно дали изградената система за видеонаблюдение позволява идентификация на физически лица, която да е в разрез с разписани условията, при наличието, на които е допустимо обработването на личните данни на физически лица по **чл. 6, § 1 от Регламента**. В този смисъл оспореното решение се явява издадено без да са изяснени в цялост всички относими обстоятелства, като решаващият административен орган е възприел фактическите установявания на проверяващия екип, но не е извършил задълбочена и обективна преценка.

Съгласно чл. 83, § 1 от Регламента всеки надзорен орган гарантира, че наложените административни наказания "глоба" или "имуществена санкция" за извършени нарушения, посочени в параграфи 4, 5 и 6, във всеки конкретен случай са ефективни, пропорционални и възпиращи. Посочените пропуски при провеждане на административното производство, обаче, имат за последица неизясняване в пълнота на действителната фактическа обстановка и следва да се квалифицират като съществено процесуално нарушение, тъй като недопускането му би могло да обуслови различни констатации по фактите и съответно да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което да постига целите разписани в Регламента.

Допуснатото от административния орган изпълнение на задължението му по **чл. 35 от АПК, а именно** - да извърши пълно и всестранно изясняване на релевантните факти и обстоятелства от значение за случая и да обсъди обясненията и възраженията на заинтересованите страни, преди да постанови своя акт, е накърнило съществено правото на защита на адресата на акта и съответно е довело до неправилно приложение и на материалния закон.

Въз основа на изложеното настоящият състав счита, че оспореното решение на КЗЛД е незаконосъобразно, което налага отмяната му.

По разностките:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК ответникът следва да понесе сторените по делото разности от жалбоподателя.

От представените доказателства се установява, че жалбоподателят М. К. И. е заплатил държавна такса за образуване на делото в размер на 10 /десет/ лева, равняващи се на 5,11 /пет евро и единадесет евроцента/ евро и адвокатско възнаграждение в размер на 800 /осемстотин/ лева, равняващи се на 409,03 /четирисотин евро и три евроцента/ евро, които са своевременно поискани и доказани, поради което следва да му бъдат присъдени.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 33-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. К. И., от [населено място], Решение № ППН-02-216, издадено на 13.02.2025 г. от Комисия за защита на личните данни (КЗЛД), с което на основание чл. 83, § 5, б. „д“ във връзка с нарушение на чл. 58, § 1, букви „д“ и „е“ и чл. 58, § 2, б. „и“ от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. (Регламента), на жалбоподателя е наложено административно наказание – глоба, в размер на 2000 /две хиляди/ лв. в качеството му на администратор на лични данни и с което на основание чл. 58, § 2, б. „г“ на жалбоподателя е разпоредено да преустанови видеонаблюдението на публични площи около жилищната сграда чрез демонтиране на двата броя външни видеокамери.

ОСЪЖДА Комисия за защита на личните данни да заплати на М. К. И. 810 /осемстотин и десет/ лева, равняващи се на 414,15 /четиристотин и четиринадесет евро и петнадесет евроцента/ евро разноски по делото, изразяващи се в заплатената държавна такса и уговореното и изплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: